

MLADINSKI LIST

MESEČNIK ZA SLOVENSKO MLADINO V AMERIKI

J U V E N I L E

Monthly Magazine for the Young Slovenes in America. Published by Slov. Nat'l Benefit Society, 2657 S. Lawndale Ave., Chicago, Ill. Rates: Per year: \$1.20, half year 60c; foreign countries per year \$1.50

LETO VIII.—Št. 12.

DECEMBER 1929.

Vol. VIII.—No. 12.

Katka Zupančič:

MOJA MIKLAVŽA

— Ej, mamica, smem?
O Miklavžu povem —

Ponoči prišel je, le čuj!
A ni mi bil tuj!
Saj nisem nič spala,
sem samo ležala,
Miklavža čakala.

Pa kmalu prispel je še eden;
zaslišala smeh sem poreden.
In bila Miklavža sta dva,
a kakšna sta bila oba?

Rdeči kožušček? — kaj še!
In kučmo na glavi? — brez nje!
In škornje visoke? — oj ne!
In brado košato? — ah kje!

In ko sta odšla —
tedaj pa na tla . . .!

Ugledala punčko, voziček;
ugiznila sem se v jeziček,
da smehu sem se ubranila —
ker, kdo sta Miklavža to bila?
—moj atek predragi in mamica mila....

Ob koncu leta

KRATEK PREGLED

SPRICUJOČO številko stopa Mladinski list v tem letu slednjič pred svoje čitatelje; nastopna bo januarška za leto 1930. Decembersko številko smo časa primerno opremili z okraski, kakršni navedno ugajajo mladini. Poleg mičnih povesti in ljubkih pesmic smo uvrstili veliko število slovenskih in angleških dopisov, delo našega naraščaja. Prav ti številni prispevki mladih dopisovalcev jasno govore, kako veliko je zanimanje za jednotin mesečnik med našo mladino. Ti odmevi naše mladine so tem bolj razveseljivi, ker so živ dokaz, da Slovenska narodna podporna jednota s svojim mladinskim mesečnikom v resnici vrši važno in hvalevredno delo med svojimi mladimi člani.

Odkar je novo uredništvo prevzelo urejevanje Mladinskega lista, z julijsko številko, so se slovenski in angleški dopisi več kot podvojili. Priobčili smo vse, v decemberski številki pa smo bili prisiljeni vsakega precej skrajšati, da smo ustregli vsem prispevateljem. Ob zaključku lista smo prejeli še nad dvajset dopisov, ki bodo dobili prostor v januarški številki.

V julijski številki smo poudarjali dejstvo, da je na starših veliko ležeče, da se jednotin mesečnik razširi med našo mladino ter da se mu pridobi čim več zanimanja. Pri tem je potrebno medsebojno sodelovanje. Starši naj tolmačijo otrokom nerazumljive besede in pojme. S tem bo storjeno veliko delo. Vaši otroci bodo veliko pridobili, vi sami pa si boste šteli v zadoščenje in boste veseli, ko bodo vaši otroci veselih obrazov listali strani Mladinskega lista.

Uvodno smo tudi dejali, da so starši prvi učitelji svojih otrok, predvsem matere. Ako temu ni tako, je iskati krivdo v vas samih. Kajti vi sami se morate potruditi, da ustvarite med vašimi otroki in vami tisto vez, ki bo ustvarila v vaši mladini iskreno zaupnost do vas. Ta vez naj postaja tesnejša in izrazitejša, tako, da bo resnično vezala našo mladino na naše življenje, na našo napredno delavsko kulturno vzgojo, katera vam bo jamčila, da ostane naš naraščaj resnično naš.

Skušali smo tudi dokazati, da je Mladinski list tisto sredstvo, tisti posredovalec in učitelj, ki naj prihiti obema generacijama na pomoč, da vrši svojo misijo v tem pravcu. To je bil tudi namen jednote, ko je pričela izdajati ta mesečnik, da uči in izobražuje našo mladino o našem življenju in jo seznanja z našimi težnjami, da predčasno ne utone v morju amerikanizma. Naša mladina prihaja iz naroda, ki je vreden vsega spoštovanja. Zato pa bodi naša in vaša dolžnost, da jo o tem pravilno poučimo. Pregovor pravi, da kdor sebe ponižuje, samega sebe zaničuje.

V enem izmed uvodnikov smo naglašali, da sta mati in oče moralno dolžnu, dati otroku najboljšo vzgojo, katere bistvo je najti v napredni izobrazbi in v pravem vpogledu v življenje. Vselej z resnico na dan. Vaši otroci imajo vso pravico, da izvedo resnico. Varati otroke in jim pripovedovati o nečem, kar se ne more uresničiti, je nekaj nedopustnega.

Moderna vzgoja zahteva, da se otroku ničesar ne skriva, temveč da se mu polagoma in na primeren način pojasni vse istinitosti življenjskih problemov, ki jih čakajo. Ako boste to storili, vas bodo spoštovali in rekli, ko dorastejo, da ste bili zavedni starši. Tako vzgojeni otroci bodo dobili v vas zatočišče in zaupnost, v poznejših letih, ko boste morda potrebovali njihove pomoči, pa vam bodo drage volje pripravljene pomagati. Še tako vzgojo jim boste ucepili ljubezen do vas, ki je največja sila v človeškem življenju.

Rabindranath Tagore:

Deca na obali

NA OBALI neskončnih svetov seshaja deca.

Nedogledno nebo se negibno spenja nad glavo, in nepokojna voda buči. Na obali neskončnih svetov se shaja deca z vriskom in plesom.

Zida si hišice iz peska in se igra s praznimi školjkami. Iz velega lisja si spleta čolne in smejoč se jih spušča preko brezmejne globine. Deca se igra na bregovih svetov.

Ne zna plavati, ne ve, kako se mečejo mreže. Potopljači iščejo biserov, kupci se vozijo na ladjah, deca pa nabira kamenčka in jih zopet razmetava. Ne išče skritih zakladov, ne ve, kako se mečejo mreže.

S smehom se vzpenja morje in blede se blešči usmev obrežja. Smrtonosni valovi prepevajo deci nerazumne balade, kakor mati, kadar ziblje dete. Morje se igra z deco in blede se blešči usmev obrežja.

Na obali neskončnih svetov se shaja deca. Vihar rjuje po brezcestnem nebu, ladje se razbijajo v brezslednih vodah, vsenaokoli je smrt in deca se igra. Na obali neskončnih svetov je veliki shod dece.

A. P. Krasna:

ZOR

Na daljnem nebu mistično svetlika,
se dneva zor!
V kraljestvo svoje tema se umika
raz polj in gor.
Ugašajo na nebu luči nočne,
kot plamen sveč.
Iz gaja pa glase se pesmi zvočne,
ker noč je preč!
Razkrili so na mah strahove teme,
ko zor žari.
Izginjajo zdaj črne sence, neme.
Dan se rodi!
Tudi nam, ki nas mori zdaj teme noč,
se zor svetli.
Umika se nevede črna noč —
Rob se budi . . .
Svetlejše in jasnejše že postaja,
naš, dneva zor.
Tirane straši, bednim up podaja.
Pozdravljen zor!

A. P. Krasna:

Miklavž

BILO je zadnji dan šole pred božičnimi počitnicami. Učiteljica je pripovedovala otrokom kako je treba pisati Miklavžu da prinese zaželjenih daril. Osemletni Frankie Rehar je pazno poslušal učiteljico in v mislih sklenil pisati pismo Miklavžu. In res, takoj po prihodu iz šole je poprosil mater, naj mu da pisemskega papirja.

"No, to si pa res, že cel modrijan, ker znaš že pisma pisati," se je pošalila Frankiejeva mama. "Komu boš pa pravzaprav pisal?"

"Miklavžu," je rekel Frankie, nekam dostojanstveno ter nosil skupaj pisalno orodje.

Med tem je prišla iz šole šestletna Betty. Ker je učiteljica tudi njim pravila o Miklavžu, je Betty koj uganila čemu nosi Frankie skupaj pisalne reči.

"O, Frankie, piši tudi zame in Billyja," ga je poprosila, "jaz bi rada punčko, lepo veliko punčko, z zlatimi kodri in plavimi očki."

"Že dobro," je rekel Frankie resno "samo da me ne bosta motila, ker Miklavžu je treba lepo pisati."

Nekod izpod mize se je prikobacal triletni Billy ter začel Frankyju naštevati, kaj bi rad dobil od Miklavža.

Ko se je tisti večer vrnil z dela Reharjev ata, se je čudil, da je vse tako tiho v kuhinji. "Kje pa so otroci?" je vprašal. Reharjeva mama se je namihnila, položila je prst na ustnice, ter namignila Reharju, naj pogleda v sosednjo sobo. Tudi sama je stopila za njim in mu šepnila v uho: "Miklavžu pišejo." Rehar se je smejal posebno Billyju, ki je prav mirno ležal na trebuščku in pazno sledil peresu, ki ga je sukala že dokaj vešča Frankiejeva roka. Nekaj časa sta jih tako opazovala, potem pa sta se tiho odstranila.

"Srečni otroci, kako trdno verujejo v Miklavža," je dejal Rehar potihoma. "Morda bi bilo bolje ko bi vedeli resnico o Miklavžu."

"Oh, pojdi no. Pusti, naj bodo otroci veseli, saj bodo itak prehitro nehali verovati v Miklavža," je rekla Reharica proseče.

"To že, toda saj veš, smo le delavci; kdo ve koliko časa nas bo obiskaval Miklavž? Če je zdravje in zaslužek, je že, če . . ."

"Tiho, tiho," je zašepetala Reharica, "te bodo slišali!"

Iz sobe je pritekel mali Billy in veselo pripovedoval, kaj mu bo prinesel Miklavž. Kmalu za njim sta prišla tudi Frankie in Betty s končanim pismom Miklavžu. Reharjev ata si je ogledal pismo ter obljubil Frankieju, da ga odda zjutraj na pošto.

To so bili dolgi tisti dnevi do božiča. Frankie se je bal da bi se njegovo pismo kam zamešalo ali zgubilo. — Končno je vendar prišel težko pričakovani božič.

Pri Reharjevih je bilo vse živo in veselo, celo siva muca je zadovoljno predla v mahu pod božičnim drevescem. Frankijev kužek "Laddie" pa je cvileč skakal po sobi in ves radoveden ogledoval in vohal igrače, ki jih je pustil Miklavž. Reharjev ata in mama sta se z otroci vred veselila lepega praznika. Billyju je ata že najmanj desetkrat navil lep rdeč avto, ki mu ga je prinesel Miklavž.

Veseli dnevi brzijo mimo; preden se človek zave, jih že ni več. Tudi pri Reharjevih se je nedolgo po božiču naselila žalost v hišo. Reharjevega ateta je hudo poškodovano v tovarni. Sprva so mislili, da bo na posledicah umrl, potem pa je okreval, a za delo ni bil več sposoben. Zato božič, ki se je spet bližal, ni bil pričakovano s posebnim veseljem. Tudi to pot je učiteljica pravila o Miklavžu, a Frankie Rehar ni imel veselja, da bi spet pisal Miklavžu. Iz šole je prišel zamišljen. Betty ga je vprašala, če bo tudi letos pisal Miklavžu.

“Saj zdaj znaš že sama dovolj pisati, Betty. Kar piši mu,” ji je dejal. Pa Betty ni odnehala toliko časa, da ji je Frankie obljubil pisati Miklavžu.

Pismo je pisal že pozno zvečer, ker po dnevu, ob prostih urah je prodajal časopise na ulicah, odkar se je ponesrečil Rehar v tovarni. V pismu je potožil Miklavžu o njih nesreči in prosil ga je, naj jim prinese tople obleke in obuvala, ker nimajo denarja, da bi kupili dovolj tople obleke za zimo; le Billyju naj prinese kako igračo, ker je še majčken. Pokazal je pismo materi in čudno se mu je zdelo, da je tako prebledela, ko je rekla, da bo ona oddala pismo na pošto.

Na božič zjutraj so vsi trije zgodaj vstali in hiteli v izbo gledat, če je bil pri njih Miklavž. Razočarani so obstali sredi sobe; niti božičnega drevesa ni bilo letos. Billy je bil tako užaljen, da je začel jokati. “Ne maram Miklavža,” je rekel jezno in se ves potrt podal v kuhinjo k mami potožit svojo žalost. Frankie je molčal, Betty pa je vprašala očeta, čemu ni bilo letos Miklavža.

“Zato, ljubi otroci, ker nam ne dajo dovolj odškodnine za moje pohabljenе ude, da bi se mogli preživeti in obleči za zimo,” je otrokom pojasnjeval oče.

“Ata, kaj ne nosi daril Miklavž?” se je oglasila Betty, še bolj razočarana kot prej.

Reharjeva mama je stala pri peči in pripravljala skromen zajutrek. Obrnila se je k otrokom in jim rekla naj ne bodo žalostni, ker ni bilo Miklavža. “Božičnega drevesca nismo postavili, pa ni hotel priti,” je pristavila.

Zdaj pa se je oglasil Frankie: “Jaz pa vem, da Miklavža ni bilo zato, ker ga sploh ni — saj so mi ravno včeraj o tem pravili dečki, ki z mano časopise prodajajo, pa jim nisem sprva verjel, zdaj pa sem gotov, da Miklavža ni!”

“Prav praviš,” Frankie,” ga je pohvalil ata; “mi delavci nismo tako srečni, da bi nam kdo kaj zastoj dajal. Ti si še majhen, pa si vendar že to poiskusil.”

Frankie pa je prijel Billyja za roko in mu rekel veselo: “Billy, pojdi z menoj!”

Kmalu sta se vrnila. Billy je imel lepo pisano žogo v roki, in jo ves srečen ogledoval. Frankie pa je povedal, da je kupil Billyju in tudi Bettki žogo, ker se je bal, da ne bo k njim Miklavža.

“Kje pa je moja žoga?” je vprašala Bettka veselo. Frankie vzame roko iz za hrbta in poda Bettki lepo pisano žogo. Mali Billy je stekel k atu, da mu pokaže žogo, pa reče prav moško:

“Frankie je naš Miklavž, onega drugega Miklavža ne maram!”

Katka Zupančič:

KAPITALIST—

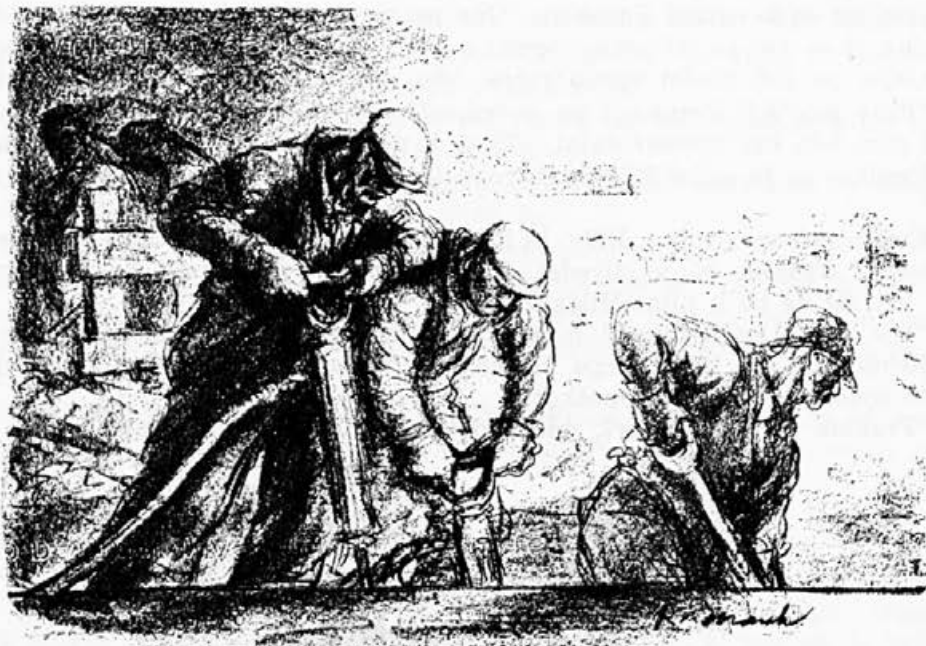
Vkoval v obroč je našo moč
v času, ko nikdo se ni zavel.
K zemlji nas tiščoč,
naš tilnik je zasel
in vladati začel.

— Hvaležen bodi, da si živ! —
se roga zdaj in smeje, — hej!
si bratec sam si kriv!
Obroč si sam skoval si, glej!
Li nisi vedel tega prej?

Le jaz, ker sem kapitalist,
lahko ti delo dam, da se živiš!
A v tebi pase blede se zavist!
Da kradem, me kriviš;
po svobodi kričiš!

Kaj češ, si mizo mi obložil sam!
In zame dobro je tako.
In če drobtino vržem sem ter tam,
pa z brati puliš se za njo —:
ne veš, da ti je v zlo! —

O, da, streznimo, bratje, se!
Prošnje in medsebojni boji niso nam v korist!
Zahtevajmo enotno, kar nam gre!
In kot jesenski list
bo padel vsak—kapitalist.

Oče naš . . .

Molitev delavskega otroka

OČE NAŠ, ki hodiš dan za dnem na delo, Tvoje ime je Delavec.

Češčeno bodi Tvoje ime; pridi trenutek, ko Te bo sleherni častil in ko bo kraljevala le Tvoja volja.

Zvečer, kadar se vračaš z dela, prinesi nam samo kruha—drugega ne zahtevamo, ker nam danes drugega dati ne moreš. A ta kruh bo prekvašen s Tvojim delavskim znojem in Ti nam ga boš nudil iz svojih hrapavih in razpokanih rok. In to nam bo nahranilo ne le telo, marveč tudi dušo, in čutili se bomo, da smo otroci Delavca.

Oče naš, kadarkoli se vrneš zvečer z napornega dela, ki Ti je bilo izmučilo telo, objemi nas in dahni v našo dušo in naše srce dolg, ki smo ga dolžni vsemu delovnemu človeštvu. Razumeli bomo Tvoj objem, in ko dorastemo in postanemo ljudje, stopimo v vrste Delavcev, da odplačamo svoj dolg.

Za nas, Oče, naj ne bo drugega smotra kot edino Tisti, o katerem nam govori črni kruh, s katerim si nas že v detinstvu hranil.

Naj ne bo ničesar, kar bi nas vpeljalo v skušnjavo in odvedlo na . . . ki ne vodi v Rešitev Delovnega Človeštva.

Tako bodi, ker tako mora biti!

(—čič)

Ivan Jontez:

ZASPANI JANEZEK

Solnčece ozira se
skozi okno sobice,
v kateri posteljica stoji,
v njej pa Janezek smrči,
ne marajoč za mladi dan,
ki se prelep in nasmejan
ozira skozi okence
in vabi ga iz posteljice
ven v jutra kras.

Objesten žarek zaleti
se Janezku prav v oči
in ga budi: Oj ti, lenuh,
ne boš vstal, pospanuh!
Glej, dve uri že plešemo
po tebi, žarki, rajamo
in te budimo, a zaman.
Ti boš prespal še sodnji dan,
oj ti, lenuh!

Lenuh! — v zboru zakriče
ostali žarki, prekriče
budilko, ki na mizici
reglja že v tretje in brni.
Zdaj Janezek se vendarle
zbudi. Na uro se ozre.
Devet bo že! Jojmene,
učitelj čaka spet name
s palico! — — —

Zdaj vrata v sobo se odpro
in notri stopi mamica:
Še nisi vstal? Zajtrk tvoj
je že hladan, sinko moj.
Izvleci se! A Janezek
brž v hlačice, potem pa v tek
tja proti šoli. Solnčece
se pa smeje, češ, prav ti je,
saj sem te klicalo!

Solnčece kasneje se
ozre skoz šolsko okence.
Ojoj, kako se smehlja solnčece,
ko v kotu vidi Janezka,
na tleh klečečega!
Tako, tako, pospanuh!
Prav se ti godi,
zaspanček ti!

Jožek na podstrešju

JOŽEK je pameten in bister otrok. Precej zvedav je in vse bi rad videl. Ko so letos pomladi zacvetele prve vijolice na polju, je dovršil svoje peto leto.

Nekega dne, zdaj v jeseni, so šli njegovi starši na polje delat, on pa je ostal sam doma. Moral je luščiti fižol in tako pomagati očetu in mami. Junaško je odpiral stroke zrelega fižola, in izpod njegovih rok so letela zrna, progasta, bela in modrikasta.

A košarica, v katero je metal fižol, se je polnila zelo počasi . . . Nazadnje se je tega naveličal in začel je tuhtati, kaj bi počel . . . Da bi šel na dvorišče ter se igral z ostalimi otroci — ne, tega ni maral. Mama bi se jezila, če bi ga našla na cesti. Majhen je Jožek in prav lahko bi se mu kaj pripetilo.

Kaj bi počel, da bi ure hitreje minile? Sedeti ves dan za košarico in luščiti fižol—dolgočasna stvar . . . Ogledoval je košarico, kakor bi hotel od nje izvedeti, kaj naj počne . . . A košarica tako rada molči.

Nazadnje se domisli: kaj če bi se splazil na podstrešje? . . . A tam bi se lahko srečal s kako podgano, pa kaj bo potem z njim? Nič za to — je pomislil. Oborožim se s palico, pa jim bom pokazal, tem podganam, da se jih prav nič ne bojim.

Že je na stopnicah, ki vodijo na podstrešje. Stopa počasi navzgor. Čim so pod njim zaškripale stopnice, že se je ustavil, namršil obrvi in dvignil palico, kakor bi hotel koga preplašiti. Če bi dejal človek, da se Jožek ni prav nič bal—bi se zlagal. Zakaj čeprav je junaško mahal s palico, vendar so se mu noge tresle kot šiba na vodi . . . A Jožek je že nekoliko možat in zna pokazati svojo močno voljo, s katero premaga strah.

Že je na podstrešju. Mračno je in Jožek jedva razloči nekak temen kup. Skozi majhno okence je prihajalo prav

toliko svetlobe, da vidi človek, kam stopi in da se preveč ne spodtika. Polagoma so se oči privadile svetlobi in Jožek je začel razločevati stvari, ki so ležale na podstrešju. Kaj vse je bilo tu! V nekem kotu več vreč pšenice. Poleg vreč staro poljsko orodje, motike, srpi, kose, grablje, v drugem kotu spet mamin kolovrat, ki ga bo zdaj kmalu prenesla v kuhinjo ter predla v dolgih zimskih večerih.

Jožek se je približal vrečam in ko je bolj natančno pogledal, je zagledal — kaj mislite — plug in puško!

Majhen je Jožek in še nikoli ni bil na polju. Niti še ni vedel, čemu rabijo železne plošče. Stal je in se čudil plugu. Mislil je in mislil, pa nikakor ni mogel dognati, v kake namene služi to orodje.

In puška? Ta kos lesa, na katerega je pritrjena železna cev — le čemu rabijo te stvari?

Jožek je stal ves začuden in ves zamišljen . . .

Neki glas ga je prebudil iz zamišljenosti . . . Plug je spregovoril. Zakaj tudi stvari, kakor tudi živali, znajo govoriti kakor ljudje. Svoj jezik imajo, in zato jih razume le oni, ki zna ta jezik. Mali Jožek se ni bil niti malo začudil, da tudi plug zna govoriti, zakaj on se ne čudi ničemur, kar je nam odraslim videti nenavadno. Plug se je pričel pogovarjati z Jožkom. Glas njegov je bil nežen, le malo hripav. To pa radi rje, ki se ga je bila lotila.

“Misliš in izprašuješ se, dragi Jožek, v kake namene služim . . . Jaz sem plug. Vsako leto pred setvijo orjem in preobračam zemljo. Počasi rijem naprej, za mano pa se vlečejo brazde. Kasneje posejejo preorano zemljo, iz katere vzklije lepa in visoka pšenica. Zemljo rahljam in pripravljam lepo in toplo ležišče zrnom, ki ga je natrosil sejalec. Iz teh zrn požene čez čas iz zemlje bilka,

mlada zelena bilka, ki raste in postane visoko, zlato-rumeno steblo. Okrašeno je z lepim klasom, ki je polno debelih zrn. Iz teh zrn meljejo drobno, belo moko, iz katerega mesijo in pečejo kruh z lepo, belo in dišečo sredico in zlato, sladko skorjo, ki jo ti tako rad glodaš . . .”

Plug je govoril vse te besede s ponosom in z navdušenim glasom nekoga, ki je dodobra prepričan, da dela nekaj dobrega in koristnega.

Mali Jožek je pazljivo poslušal. Zdelo se mu je, da sliši plug še govoriti, ko je v resnici že zdavnaj prenehal. Nankrat se mu je zazdelo, da se je vse podstrešje razsvetlilo in da vidi polja, po katerih se ziblje zlato klasje, posejano s poletnim solncem . . . Kaj, to krivo in ploščato železo, ono da dela vse to . . . ?

Plug je dodal:

“Zdaj veš, kaj sem in v kake namene služim: “Jaz dajem človeku življenje.”

“Prav ima,” si je mislil Jožek, ki zna razmišljati, pa četudi je majhen. Brez kruha, ki nam ga pripravlja plug, ne bi mogli živeti . . .

Njegov pogled se je ustavil na puški. Zgrabil jo je Jožek in vprašal:

“A ti, v kake namene služiš? Ali ti pomagaš, da vzklije seme in obrodi žito? Ali tudi ti koga hraniš? Daješ tudi ti človeku življenje?”

Zoprni glas puške je odgovoril:

“Jaz uničujem življenja . . . Jaz ubijam! . . .”

Jožek je vrgel mrzlo puško iz rok in pobegnul s podstrešja.

(Po francoski pravljici.)

Alojzij Gradnik:

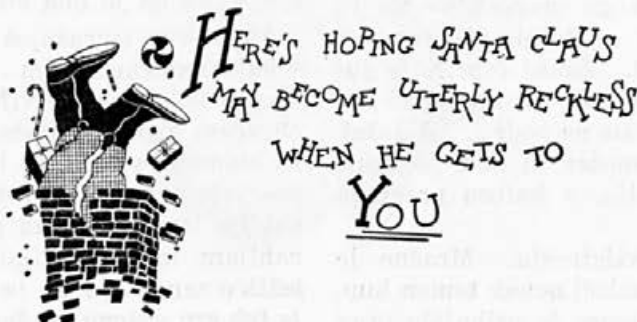
SIMONU GREGORČIČU

O kje si, duh naš dobri in prorok?
Si v Kobaridu? Ali si, kjer venci
so posušeni pri Svetem Lovrenci?

Poslušaj-li Gorice nemi jok?
Si v hramu, kjer so mali še učenci
prisegali, da bodo le Slovenci?
Si v Krnu, kjer si bil še sam otrok?

Si puntar, ki ga skriva kmetska kočja?
Si plaz grmeči naših temnih gor?
Si ti kipeča in srdita Soča?

Ah, ne, le cvetke si, ki porojene
iz tvoje srčne krvi, bodo skor
krasile groblje Vdove Zapuščene.

Katka Zupančič:

Leni Mihec

(Nadaljevanje.)

“ŽAL, da ti moram to pritrditi,” je resno pokimaval Rebernik. “Pa potrpi z njim še nekoliko; vem sicer, da imaš samo izgubo z njim, toda . . . Mogoče se bo pa le sčasoma izpametil.”

“Da bi se le!” je pripomnil Stalič. Toda takile, ki jim ne diši nobeno delo, se navadno lotijo kakega nečednega posla, kajti živeti je le treba. Kaj pa na kmetiji, mogoče ga veseli kmetsko delo?” se je domislil.

“Tudi to je že poskusil! Kmalu potem, ko je dovršil ljudsko šolo in ko sem se uveril, da ga čevljarstvo niti najmanj ne veseli, sem ga udinjal pri kmetu. Služil je tam dva tedna, pa ti prikljeplje domov, češ: ne more in ne more! Zjutraj, da bi vstajal z zarjo in se nato ves ljubi dan paril na solncu, bodisi na njivi ali senožeti in zvečer pozno v noč stikal okoli živine, pa zraven glodal črn kruh, nak! je dejal in se ni dal več nazaj. Kmalu nato je šel za pastirja” in sivolasi mož je povedal v kratkih besedah o popašenem zelju, o jezi Suhodolnikovi, ki jo je povzročila sinova lenoba.

“Tako je Mihec zopet došel domov, to pot vendarle nekoliko bolj zgrevan,” je nadaljeval Rebernik svoje žalostno pripovedovanje. “Dejal je, da bi bilo še najbolje, če bi ga jaz izučil čevljarke obrti. Dobro, Mihec, sem mu rekel, toda glej, da se ne premisliš! Samo par dni je bil tak, kot si bi želel, da bi bil vedno in kakršen je bil moj najstarejši, ki je dostal nekje na ruskih poljanah, da bi tako ne!”

In, kamor že neštetokrat, so pohitele njegove misli zopet na bojišče iskat sina, čijega smrt je njemu povzročila tako grenke ure, materi pa izpodkopala zdravje za vedno; saj od tedaj ni bila več, ko bi morala biti. Vse gorje, glad in skrb tekom zadnjih vojnih let bi bil zamogel pozabiti, če bi se mu le sin vrnil.

“Pusti te žalostne misli, Rebernik,” ga je s tihim glasom prekinil Stalič in mu pomirjevalno položil roko na ramo. “Saj veš, da je vsak izmed nas plača: vojni svoj davek: eden več, drugi manj.” Vzdihsnil je in nadaljeval:

“Si videl pri mizi mojega Drejčka? Glej, zdrav in čvrst je šel v vojno; povrnil pa se je bolan in pohabljen. Vidiš, ko pogledam njegov bolno-bledi obraz in zaslišim štokrjlanje njegove lesenog noge, se mi stisne srce, da bi zajokal in zaklel obenem! Toda kaj pomaga!” je končal s prelomljenim glasom.

Nastal je molk. Ob šipo se je brenče zaletavala čebela, ki je bila zašla v sobo, a si ni znala najti izhoda na prosto. Na steni je tiktakala ura in merila čas.—

Zgane se Stalič, pa se okrene proti vratom in zakliče: “Jerica! še dva vrčka piva!”

“Pri Mihcu smo ostali,” se nagne z mirnim glasom k Reberniku.

“Oh da, Mihec,” in skrb se mu je za rezala med obrvi. “No da, ko je bil par dni tak, kot se spodobi, sem se nekoliko umiril. Pa ne za dolgo, kajti začel je zopet s kisanjem in kujanjem na vse mogoče načine. “Prestrog si z njim!” me je opomnila žena. In sem začel zopet zlepa. Da ga enoličnost dela ne bo tako morila, sem mu pripovedoval to in ono, še celo s povestmi, lepe in koristne vsebine, nisem skoparil ter mu jih pravil. In Mihec je spočetka z zanimanjem poslušal in ne le pozabljal na enoličnost dela, ampak na delo sploh. Kar roke je lepo položil križem; pa sem ga moral zopet in zopet opominjati k delu. Slednjič se je naveličal še mojih historij in mojega opominjanja in postal bolj siten kot kdaj poprej.

Končno sem uvidel, da je vse moje prizadevanje zastonj, pa sem paglavca preklestil, čeprav nisem v telesno ka-

zen nikdar verjel in tudi sedaj ne verjamem. Nu, pomagalo je to za nekaj dni, pa je bil spet konec. Nazadnje se je odločil, da bi rad postal krojač. Kako daleč sega ta njegova volja, pa vidiš sam—". Tako je končal ubogi Rebrnik to povest o svojem zanikarnem sinu. Njegova desnica, ki je doslej podpirala prezgodaj osivelo glavo, se je stisnila v pest in trdo padla ob rob mize.

"Hm, težavna reč to," je zmajal z glavo Stalič, zatipkal s svojimi suhljajtimi prsti po mizi in se zamislil.

Po par trenutkih je nadaljeval: "Da pridemo do konca: potrpe bom z njim, kolikor se bo dalo, že radi tebe, Rebernik. Toda, če mi lepega dne uide—poznaj take tiče—potem, saj veš!", skomiznil je z rameni in umolknil.

"Ne pusti ga z oči!" je živo poprosil Rebernik. "Če se pa pripeti, da ti fantalin le uide, tedaj prosim, da mi to nemudoma sporočiš. In ker se nama obema mudi: tebi na delo, meni domov, se posloviva kar tukaj," pa je položil svojo očrnelo desnico v blede krojačevvo. "Mihca mi le pošlji za trenutek tu sem, da bom zmetal še nekaj boba ob steno," se je silil k smehu. Še en zбоgom, in Rebernik je ostal sam.

Minuto nato je Mihec stal pred očetom.

"Sinko!" je začel oče z glasom, iz katerega je zvenela skrb in žalost in jeza, "teh tvojih marnj mora biti enkrat za vselej konec! Ali se resno lotiš dela iz proste volje ali pa te bodo drugi prisilili v to. O prisilni delavnici si slišal in ta te čaka. Zdaj voli!"

"Pa oče, ali bi se ne dalo poskusiti drugje? Da bi skoz vse svoje življenje vbadal s šivanko, paral cunje in vlekel niti" . . .

"Pri meni ti je zasmrdela smola," je prekinil oče Mihčevo klepetanje, "pri kmetu si imel pasje življenje, kakor si dejal; sedaj ti preseda šivanka; pri ko-

vaču bi ti bilo železo pretrdo in ogenj prevroč, pri mizarju les pregrčav itd. Mihec, dovolj imam tega! Drži se Staliča in šivanke in sukanca, pa vedi, da brez dela ni jela! Domov mi ne hodi in ne piši mi lažnjivim pisem; ne delaj mi sramote in ne tiraj matere v grob! To je vse, kar ti imam povedati. Z bogom!" in odšel je težkih, trudnih korakov.

Mihec je presenečen obstal. "In zdaj?" se je vprašal. "Uh, najrajši bi jo kar pobrisal! Prisilna delavnica? Hm, še tega se manjka! Ej, se bo že kako obrnilo. Kaj moram zato, če mi ni do dela?" Nerad se je vrnil k mojstru.

Par tednov pozneje je prejel Rebernik Staličevo pismo. Pa je čital: ". . . kakor sem ti rekel, kljub moji pažnji mu je uspelo, da je ušel. Prikleniti ga na verigo, kakor psa, pa vendar nisem mogel . . ." Čital je dalje, da se je Stališu posrečilo iztakniti Mihca pri nekem trgovcu, kamor se je zatekel iščoč službe. Trgovec da je z njim zadovoljen, saj je dečko mlad in zdrav in pošten, kakor upa. "Počakajmo, morda se bo pri trgovcu, ki ni videti napačen človek, ustalil." Tako Stalič. "Da bi se le!" je tiho dodal Rebernik in vzdihnil.

Spočetka se je Mihec dokaj resno oprijel odkazanega mu dela. Toda ne za dolgo. Kmalu mu je jela presedati tako metla, s katero se je moral večkrat čez dan sukati po mali prodajalni, kakor tudi zavijalni papir, ki ga je imel vedno v rokah. Naveličal se je tekati sem in tja, nositi naročeno blago strakam na dom, skratka, vse mu je postalo odveč.

Trgovec je kmalu spoznal, da dečko trpi na bolezn, ki se ji pravi lenoba in od lenobe do kraje ni dolga pot, to je vedel. Odslej je imel vedno eno oko na Mihcu. "Mogoče je bil doslej pošten le zato, ker ni imel prilike za izmikanje," je sklepal pravilno. Žal mu je bilo dečka. (Dalje prihodnjič.)

Ivan Jontez:

Neverni Jožek

PRIJATELJ Miha mi je povedal zgodbo o dobrem dečku Jožku in o žalostnem slučaju s fizolčkom ki je povzročil dečkovo smrt. Mene je ta zgodba zelo ganila in sklenil sem, da jo ob prvi priliki podam našim mladim čitateljem in čitateljicam. To storim sedaj.

Prijatelj Miha pripoveduje:

Pred osemnajstimi leti sem se udingjal za hlapca pri kmetu Potokarju v vasi Zagozd. Pri Potokarjevih se mi je takoj izpočetka zelo dopadlo. Gospodar in gospodinja sta bila zelo prijazna in po par tednih sem se počutil med njimi popolnoma domačega. Mnogo je pripomogel k temu mali Jožek, njun edinec, ki je bil tedaj v petem letu svoje starosti.

Jožek je bil prijazen fantek, bolj šibkega telesa, zelo belega obrazka, svetlo rumenih las in lepih, modrih očesc. Narave je bil nežne in občutljive ter zelo dovzeten za vse, kar je bilo lepega in dobrega. Prijazen in šegav kot je bil, se je znal prikupiti vsakemu človeku, ki je z njim prišel v dotiko. Mati in oče sta ga dobesedno oboževala in mali možiček jima je bil zelo hvaležen za njuno ljubezen in skrb.

Kakor vsak otrok, tako je tudi Jožek imel svoje muhe ter je rad malce ponagajal materi, česar pa mu ona ni štele baš v zlo. Kadar je postal le preveč poreden, je pa zajokala, češ, le počakaj, Jožek, bom šla pa služiti, ker me ne ubogaš.

To je zadostovalo. Jožek je stekel k materi ter se jo je oklenil z rokami, milo proseč:

"Mamica, ne jokaj, saj bom priden, saj ne bom več nagajal!"

In jo je prosil s solzami v očeh tako dolgo, dokler mu ni zatrdila, da ni več huda ter ga smehljaje se objela in poljubila.

Midva sva se sprijateljila precej prvega dne. Komaj sem bil eno uro pri hiši, že mi je zaupno pripovedoval o mami in ateku, kako ga imata rada, kako ju ima on rad, kateri izmed teličkov mu je najljubši, kako dobro se razumeta s starim Čuvajem in tako dalje. Potem mi je razkazoval svoje igrače in ob ti priliki sem mu popravil voziček, ki je bil polomljen, zakar mi je bil zelo hvaležen. Tako sem kmalu spoznal, da je Jožek zelo dober deček, da ima dobro srce, nagnjeno k dobremu in sem ga seveda tudi zelo vzljubil.

Najbolj pa se mi je priljubil vsled svoje izredne bistrumnosti. Vse je videl in vse je hotel vedeti. Pri svojih opazovanjih je prišel do takih zaključkov, ki so bili naravnost presenetljivi, posebno, ker so bili stvarjeni v možganih petletnega otroka. Navedel bom par vzgledov:

Neké nedelje popoldne sva bila sama doma. Mati je šla v cerkev k večernicam, oče pa je imel važne opravke na županstvu. Jaz in Jožek sva sedela na klopi pri peči ter se pomenkovala o tem in onem. Med pogovorom sem opazil, da je Jožek nekam raztresen in ko sem ga bolj natančno pogledal, sem brž uganil, kaj je vzrok njegove zamišljenosti.

Na steni v kotu družinske sobe je visela stara podoba, predstavljajoča umirajočega bolnika, ki ga dva rogata hudobca vlečeta raz njegove postelje; v enem kotu stoji jokajoč angelj varih, v drugem kotu pa peklenšček sedi na rdečih plamenih ter se zadovoljno reži. Ta slika je bila za Jožka nekak "kamen spodtike," na katerega se je kaj rad "spodtaknil".

"Kam pa gledaš, Jožek?" sem ga povprašal.

"Tisto-le podobo. Miha, a limisliš, da so hudobci res takile kot so naslikani:

z rogovi, repom, parklji in kosmati?" je Jožek poizvedoval.

"Seveda so taki," sem mu zatrdil.

"In ali je res, da v peklu gori ogenj noč in dan?" je nadalje poizvedoval.

"Res, Jožek," sem mu potrdil smeje.

Jožek je dejal prstek v usta ter se ponovno zagledal v podobo. Posebno rogati peklenšček v kotu slike, ki sedi na ognjenih zubljih, držeč v desnici železne vile, ga je močno zanimal. Ko ga je do dobra ogledal od vseh strani, se je obrnil k meni ter mi pogledal v oči, rekoč:

"Ne verjamem ti, Miha."

"Zakaj ne?" sem se začudil.

V fantkovih očeh se je ukresal zmagoslaven plamenček in moško se je odrezal, rekoč:

"Zato, ker če bi bilo res, potem bi si hudobci vso dlako osmodili; sploh bi čisto izgoreli kot polena, ki jih mama meče v peč na ogenj!"

"Kaj ti pride na misel!" sem vzkliknil na moč presenečen.

Jožek se je zdaj pritisnil k meni ter me zaupljivo pogledal v oči, vprašajoč:

"Kaj ne, Miha, da takih-le hudobcev ni? Saj naš ata tudi pravi, da hudobci so hudobni ljudje in da drugačnih hudobcev ni. Kaj ne, Miha, da jih ni?"

"Nič se ti jih ni treba bati, Jožek," sem ga tolažil, nakar se je možiček ve-

selo zasmeljal, zagotavljač me, češ, da se jih prav nič ne boji, ker so ravno takšni kot strah, ki je znotraj votel, nazven pa ga nič ni.

Tudi vero v Miklavža je že izgubil. Nekoč mi je skrivaj zaupal, da ne verjame, da Miklavž nosi darila otrokom, ker da to storita oče in mati. Kako je prišel tej skirvnosti na sled, pa ne vem. Najbrž je zasačil mamu pri delu na Miklavževo noč.

Spomladi so pri sosedovih dobili punčko. Sosedova Anica, ki je bila iste starosti kot naš Jožek, je tistega dne prišla k nam ter žarečih lic pripovedovala, da je bila pri njih štorclja ter je prinesla malo punčko.

"Kakšna štorclja?" je poizvedoval Jožek ter jo pri tem ošinil s pomilovalnim pogledom, kot da bi ji hotel reči, češ, kako moraš verjeti, da štorclje nosijo otroke.

"I, štorclja, taka z dolgimi nogami in vratom," je odvrnila Anica ter se nasmejala.

"Ni res!" je izjavil Jožek.

"Kdo pa jo je prinesel, če ne štorclja?" ga je zavrnilo dekletce ter nabralo usteca v ljubko šobico.

"Nobeden! Otroci se rodijo; matere jih rode!" ji je Jožek moško pojasnil ter se zmagoslavno nasmehnil, češ, pa le več vem kot ti.

(Dalje prihodnjič.)

Dragi čitatelji!

Za decembersko številko Mladinskega lista sem prejel toliko pisem, da sem bil prisiljen skrajšati vsakega. S tem sem prihranil nekoliko več prostora za drugo primeno štivo, poleg tega pa v zame v tej številki običajno kazalo okrog tri strani. Ta vzrok me je največ prisilil v skrajšavo. Upam, da mi dopisniki ne štejejo ta korak v zlo, ampak da ob vsaki priliki sodelujejo z menoj. Kajti vselej se bom potrudil, da ustrezem vsem in vsakemu v danih razmerah.

* *

Decemberska izdaja Mladinskega lista je zadnja v tekočem letu. Iz pisem, ki sem jih prejel od mladih in starejših čitateljev, lahko sklepam, da Mladinski list zelo ugaja naši mladini. Odkar sem prevzel urejevanje M. L., pričeni z juljsko številko, sem se vedno trudil, da nudim vam, mladi čitatelji, zanimivo gradivo, raznolične vsebine, ki vam da vpogled v življenje, v široki svet. Lahko rečem ob zaključku leta 1929, da sem bil vesel vašega sodelovanja, da so mi bila vaša številna pisemca in prijazni dopisi vselej v vzpodbujajo, ker vidim toliko zanimanja za naš magazin med vami v različnih slovenskih naselbinah.

* *

Prihodnja, janarska številka, če bo le mogoče, bo izšla že prve dni leta 1930, in sicer "z novo glavo." To je, da bo naslov "Mladinski list" pretiskan ali prerisan, ime pa seveda ostane kot je.

Poskrbel bom, da mi bo omogočeno to delo dovršiti do časa, ko bo list pripravljen, da ga pismonoša ponese v prijazne slovenske hiše, v roke vam mladi Slovenci in Slovenke.

Ob sklepu želim vsem mnogo veselja čez praznike ter srečno novo leto!

Urednik.

* * *

Dragi urednik!

Tudi jaz prav rada čitam Mladinski list. Slovensko pisati mi gre bolj težko, čitam pa veliko lažje. Pa vseeno bom včasih poskusila napisati par vrstic za Mladinski list, ki se mi tako dopade. Kajti s tem se bom tudi naučila. Če človek nikdar ne poskusi, tudi nikdar ne zna.

Tukaj smo imeli prav lepe jesenske dneve. Obiskal nas je tudi že sneg. Tukaj je kratka zimska pesmica:

Zima, zima bela,
vrh gore sedela,
pa tako je pela,
da bo Mirka vzela,
ker on nič ne dela,
ker on nič se ne uči.
Čakaj, čakaj Mirko ti!

Iskreno pozdravljam vse bratce in sestrice, ki pišejo v Mladinski list.

Mary Knaus, Box 26, Traunik, Mich.

* * *

Dragi urednik!

Spet želim napisati par vrstic v Mladinski list. Jaz hodim v slovensko šolo, kjer se učim slovensko brati in pisati. Moja učiteljica je prav pridna in dobra. Njeno ime je Mrs. Simčič.

Pozdravljam Mary Ostanek, ki je bila tako dobra, da je meni pisala. Pozdrav tudi uredniku in vsem čitateljem M. L.!

Josephine Sintich,

956 E. 141 street, Cleveland, Ohio.

Dragi urednik!

Spet se oglašam, ako mi boste dali malo prostora v Mladinskem listu. Meseca oktobra je bilo 14 slovenskih dopisov. Jaz želim, da bi se jih oglasilo vsaki mesec več, da ne pozabimo slovenskega jezika tudi v pisavi. Kajti angleško se itak učimo vsaki dan v šoli.

Prečitala sem v Mladinskem listu tudi povest o Mladem junaku, katera se mi zelo dopade.—Sedaj pohajam v sedmi razred ljudske šole, ki se imenuje Junior high-school.

Mnogo pozdravov vsem čitateljem Mladinskega lista! Želim vsem vesele božične praznike in srečno Novo leto!

Mary Krainik, Chisholm, Minn.

* * *

Dragi urednik!

Gotovo se boste čudili, bratci in sestrice, ker se nisem še nobenkrat oglasila v Mladinskem listu. Vzrok pa je bil ta, da sem vedno odlašala, dokler se nisem naučila slovensko pisati, zakar pa se moram zahvaliti moji mami. Ona se je ob večerih potrudila, da me je učila slovensko pisati. Jaz jako rada čitam M. L., posebno slovenske pesmice se mi dopadejo.

Za sedaj naj to zadostuje, bom pa še prihodnjič kaj pisala. Želim, da priobčite naslednjo pesmico o ubežnem kralju, ki se mi zelo dopade.

UBEŽNI KRALJ

Noč je temna, konjsko jeklo poje;
čuj, po gozdu kralj ubežen jaha,
nima vojske, nima zemlje svoje;
skriva se, kot zver po lesu plaha,
nima žene, hčere in ne sina:
Vse krvava vzela je sekira;
koča vsaka duri mu zapira,
ne spremlja s kopjem ga družina.

In zajezdi v goščo med drevesa,
konj se vzdrzne, stogoma se ustavi,
v stran zahrska, kvišku pne ušesa,
plaši ga pred njim zijavi.
Kralj pogleda, a zaman ugiblje;
s konja stopi, k veji ga priveže,
plašč pogrne, nanj upehan leže:
sen sladak nad brezno ga zaziblje.

Trombe zopet zazvene mu glasne,
in prikaže se obraz kraljice,
ž njo sinovi, hčere njene krasne,
ter visoke njej strgo device.

Vzdahne v sanjah živih: "Oh, kraljujem!
A prikazni imel sem neznane,
ko po tujih deželah begujem!"
V sanjah kvišku, kakor jelen plane;
hoče k svojim — roke širi — pada!
Meč z oklepom v brezno zabrenkoče —
Konj, se strga, podkev zaropče —
Krokotajo vrane iz prepada.

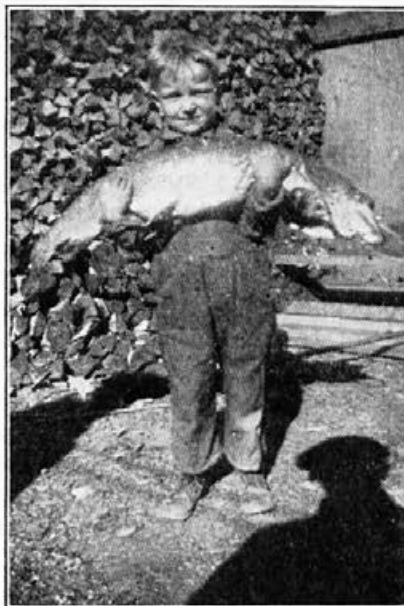
Pozdrav vsem čitateljem Mladinskega lista!

Rose Klapchar,

118 Tompson street, Latrobe, Pa.

Dragi urednik!

Podpisani imam DEVET otrok v SNPJ. Od teh jih je pet v mladinskem oddelku. V članskem oddelku so: Frances (omogućena Grifenberg), Mary, Rozy in Angela Mavetz. V mladinskem oddelku pa so: Josephine, Margaret, Frank, John in Louis Mavetz. Skupaj devet. Prigibno vam pošiljam tri slike. Spodnja slika predstavlja mojega sinčka Louisa, ki ga tudi nazivajo za "Sweda." Pričujoča slika ga predstavlja v pozi pred drvarnico, v rokah držeč veliko ribo.

Mislím, da bi takele slike naših malih v Mladinskem listu, če bi bile priobčene od časa do časa, bile zelo privlačna sila, da bi se še bolj zanimali za SNPJ in za Mladinski list. In ravno iz tega namena sem vam poslal omenjene sličice mojih treh otrok.

Iskren pozdrav našim malim!

Joseph Mavetz, oče, Ely, Minn.

* *

Dragi urednik!

Spet se hočem oglasiti v priljubljenem Mladinskem listu. Najprvo vselej prečitam "Naš kotiček" in "Chatter Corner". Pa vidim, da se še precej naši dopisovalci in dopisovalke zanimajo za M. L.

Zima se približuje in staro leto bo kmalu vzelo slovo. Nastopilo bo novo leto. Želim, da bi v novem letu bolj napredovali kot smo v starem. — Prav rada berem povest, ki jo je poslala sestra Carolina Kraytz. Tudi pismo sem dobila od nje večkrat.

Pozdrav vsem bratcem in sestricam in tudi uredniku! Vsem skupaj voščim vesele božične praznike in srečno novo leto!

Mary Matos, Box 181, Blaine, Ohio.

Dragi urednik!

Še enkrat se hočem oglašiti v tem letu v Mladinskem listu. Prečitala sem "Naš kotichek" in "Chatter Corner." V novemberski številki M. L. je bilo samo pet slovenskih dopisov. Ne vem kaj je vzrok. Angleških je pa vedno več.

Dragi bratci in sestrice! Samo še ta mesec imamo, pa bo konec tekočega leta. Upam, da bomo v novem letu bolj dopisovali kot smo v starem. Zato pa, dragi čitatelji in dopisovalci, kar smo zamudili v starem letu, potrudimo se, da popravimo v novem letu.

Iskreno pozdravljam vse bratce in sestrice, ki čitajo Mladinski list, pa tudi urednika! Vsem skupaj pa voščim vesele božične praznike in srečno novo leto!

Anna Matos, Box 181, Blaine, Ohio.

* *

Dragi urednik!

Spet se oglašam v M. L. Prečitala sem ves "Chatter Corner" in tudi "Naš kotichek", pa sem videla, da se veliko otrok zanima za M. L. Bratci in sestrice, le tako naprej! Pišite vsi, pa kratko, da bodo vedeli kaj znamo. Tu pošiljam kratko pesmico:

PESEM NAJ SE GLASI

Pesem se oglasi,
naj v pomladni dan;
novi vzvelji časi
sredi se poljan.

Vstale so iz spanja
mlade rožice,
solnček se jim klanja
jim greje nožice.

Pesem se oglasi,
naj v pomladni dan;
novi vzvelji časi
sredi se poljan.

Mnogo pozdravov vsem, pa vesele božične praznike in srečno novo leto!

*Mary Ostanek,
231 E. Poplar st., Chisholm, Minn.*

* *

Dragi urednik!

Sedaj bom napisala še zadnje pismo v M. L. v tem letu, predno pride novo let 1930. Tukaj nismo imeli dosedaj, ko to pišem (dne 4. nov.), še nič snega, vsak dan pa ga pričakujemo. V naši šoli bomo imeli šolski program na Thanksgiving day in na božič. To se meni zelo dopade, da šola prireja programe.

Kakor vidim, se čitatelji M. L. vedno bolj zanimajo za ta list. Dopisi so se še precej pomnožili v "Našem koticčku" kakor tudi v "Chatter Cornerju."

S temi vrsticami končujem za letos, vsem čitateljem M. L. pa priporočam, da v novem letu postanejo še bolj pridni ter da pošljejo še več dopisov.—Mnogo pozdravov vsem in vesele božične praznike ter srečno novo leto!

Mary Ostanek, Box 4, Traunick, Mich.

Dragi urednik!

V nedeljo, dne 22. sept., smo bili v Pittsburghu in na Highland Parku, kjer smo videli vsakovrstne živali, kar je res nekaj zanimivega. Popoldne istega dne se je ustanovila Federacija društev SNPJ za zapadno Penno s sedežem v Pittsburghu. Zastopanih je bilo več okoliških društev naše jednote, ni pa bilo zastopano, kakor se mi zdi, angleško govoreče društvo SNPJ iz Pittsburgha. Čudno se mi je zdelo, da ni bilo zastopano.

Več naših dopisovalcev in dopisovalk v Mladinskem listu piše, da naj se bolj pogostoma oglašamo s slovenskimi dopisi. To se mi zdi pravilno. Toda pri tem pa ni tako lahko, kajti tudi če nas starši nagovarjajo, da naj se učimo slovensko, je težko. Če nima otrok veselja do ene stvari, se je ne bo naučil. Jaz znam dobro čitati in pisati slovensko, pa vseeno mi gre boljše, če pišem angleški dopis. Pri nas doma govorimo samo slovensko; ako kateri izmed otrok reče kaj v angleškem, reče mama, da ne razume, kaj pravi, pa le zato, da mi otroci govorimo slovensko. Ona nam tudi vedno pravi, da naj čitamo Prosveto in Proletarca in Mladinski list, pa da se bomo polagoma naučili slovensko.

Na vse zadnje se mi v resnici čudno vidi, da se otroci slovenskih staršev tako malo za nimajo za slovensko pisanje in čitanje.

Pozdrav vsem dopisovalcem in Vam urednik!

*Jane Fradel,
1004 Alexandria st., Latrobe, Pa.*

* *

Amelia Uljon iz Clendona, Pa., pošilja v priobčitev M. Vilharjevo ljubko pesmico "Planinarica", ki se glasi:

I.

Rožic ne bom trgala,
da bi vence spletala;
mirno, svobodno, ljubo
po planincih naj cveto

III.

Tudi jaz sem rožica,
v lepi vrtec vsajena;
skrivam jaz se tu in tam
trgati se pa ne dam.

II.

Ako bi jo trgala,
rožica bi umirala,
glavico obesila — —
solca bi ne včakala.

IV.

Rožic ne bom trgala,
srca so nedolžnega;
naj z menoj še živijo
mir, ljubezen, svobodo.

* *

Josephine Sintich, Cleveland, O., 956 E. 141. st., nam pošilja sliko iz nekega parka (Medina, O.), kjer živi njen stric, tri milje proč. Pozdravlja Mary Ostanek in Sylvio Jelerčič ter se jima zahvaljuje za njuni pismi. Priklada krasno pesmico "Kaj ne bi bila vesela", ki jo priobčimo enkrat pozneje.

* *

Dragi urednik!

To je zadnja številka Mladinskega lista, in leto 1929 bo kmalu minilo. S tem bo prenehala jubilejna kampanja naše Slovenske narodne podpornice jednote. Nekateri člani so se potrudili in pridobili dosti članov naši jednoti.

V Prosveti sem čitala, da je br. Louis Mrmolja, tajnik št. 142 v Collinwoodu, Ohio, že šel "over the top" v kampanji za nove člane.

Bratci in sestrice Mladinskega oddelka, vprašajmo vsak sebe, koliko smo mi storili v jubilejni kampanji? (Mslim, da ne veliko.)

V februarju, leta 1930, bo naše društvo "Orel" št. 21 SNPJ obhajaljo petindvajsetletnico svojega obstanka. Gotovo bodo napravili lep program v proslavo. Bom že poročala v Mladinskem listu pozneje.

Zdaj pa zaključim moj dopis za leto 1929 in želim vsem članom in članicam Mladinskega oddelka, in tudi našemu uredniku, vesele božične praznike in dosti daril.

Evelyn Hochevar, 2318 Cedar St., Pueblo, Colo.

* *

Robert Furlan iz Rockwooda, Pa., pošilja prvo pismo za M. L. Piše, da se mu list dopade. Sedaj se uči pisati in brati slovensko, pa se je odločil napisati slovenski dopis. Star je 11 let in je v šestem razredu ljudske šole. H koncu pozdravlja vse čitatelje in urednika. — Robert se je naučil slovensko pisati že precej dobro.

* *

Anna Moralt iz Smithfielda, Pa., pravi, da z veseljem čita slovenske dopise, ki jih pošiljajo mlad ičitatelji. Slovensko govori do-

bro, piše ne tako dobro, trudi pa se, da se bo naučila tudi pisati in čitati slovensko. Stara je 14 let. Ko pride iz šole, mora nakrmiti kokoši, potem se pa vsede za mizo ter se uči. Ko je z vsem gotova, bi šla rada spat, pa jo mama pregovori, da se uči slovensko. "Mama mi pravi, da mi bo vse prišlo prav, kar se bom naučila, kar je res. Ata in mama sta rekla, da mi bo Miklavž kaj prinesel za zimo, da me ne bo zeblo. To je moj prvi slovenski dopis."

* *

Joe Marolt, bratec Anne Marolt, tudi piše slovenski doips. Tudi njega mama uči slovensko, in Jožek se je začel zanimati za to učenje. Pravi, da mu je težko, vseeno se trudi, da se bo dobro naučil slovensko pisati in brati. H koncu pozdravlja vse čitatelje in tudi urednika.

CENJENIM NAROČNIKOM

Uprava Mladinskega lista prosi naročnike in čitatelje, ako ima kateri februar-sko številko M. L. za tekoče leto in jo lahko odstopi, da jo blagovoli poslati na naslov: Mladinski List, 2657 S. Lawndale ave., Chicago, Ill.

Katka Zupančič:

MUCA

Predem, predem —
prejo? preje, preje ni —!
Grejem se čez dan in grejem
brez skrbi.

Na noč, ko vse gre spat,
nabrusim kremplje za na lov
in plazim tiho se ko tat;
saj sem, hi hi! jaz brez podkov.

Samoto ljubim, družbe nič.
Zato tak vrišč, prepir, nemir
in tepež krut in kreg in krič,
če tujka zajde v moj revir.

Ko dan se obnovi, grem leč,
kjer bolj pripravno se mi zdi,
na solnce ali vsaj za peč
in predem spet — a preje ni.

Če predla prejo bi zares,
čutila kmalu ljudsko bi oblast.
Človeku sužnja bila bi, ko pes,
ki sužnost, revše, šteje si v čast.

Za mišji rod sem vir nezgod,
zato je človek dal mi dom.
Pa če umeje me, moj rod:
bo dober mi, a sužnja ne bom.

Predem, predem —
prejo? — preje, preje ni!
Grejem se čez dan in grejem
brez skrbi.

JUVENILE

MONTHLY MAGAZINE FOR YOUNG SLOVENES IN AMERICA

Volume VIII.

DECEMBER, 1929.

Number 12.

Christmas

The snow is flying,
On the ground lying,
Like a thick blanket so white;
Like diamonds it sparkles,
It twinkles and darkles,
'Neath the sun's lingering light.

The flakes go a-twirling,
A-drifting and swirling,
And the sky darkens to night.
The candles are lit,
'Round the fire we sit,
And the living-room's cheery and
bright.

The chimney is smoking,
The family, all joking,
Is trimming the tree, with candles all
gay.

The children are sleeping,
And in their dreams creeping,
The hopes of a glad Christmas day.

And who is not happy
With weather so snappy
To wake when the morning rends,
Down-stairs a-flying,
To find 'neath the tree lying
The gifts from the parents and friends.

—Charlotte Addison.

MOTHER'S KNEE

The oldest University
Was not on India's strand,
Nor in the valley of the Nile,
Nor on Arabia's sand;
From time's beginning it has taught
And still it teaches free
Its learning mild to every child—
The school of Mother's Knee.
The oldest—and the newest too—
It still maintains its place,
And from its classes ever full,
It graduates the race,
Without its teaching, where would all
The best of living be?
'Twas planned by nature this earth to
leaven
The school of Mother's Knee.

OLD MOTHERS

I love old mothers—mothers with white hair,
 And kindly eyes, and lips grown softly sweet;
 With murmured blessings over sleeping babes.
 There is something in their quiet grace
 That speaks the calm of Sunday afternoons;
 A knowledge in their deep, unfaltering eyes
 That far outstretches our philosophy.
 Time, with caressing touch, about them weaves
 The silver-treaded fairy-shawl of age,
 With all the echoes of forgotten songs.
 Old mothers! as they pass with slow-timed step,
 Their trembling hands cling gently to youth's strength;
 Sweet mothers! as they pass, one sees again
 Old garden walks, old roses, and old loves.

—The Century.

THERE, LITTLE GIRL, DON'T CRY

There, little girl, don't cry;
 They have broken your doll, I know;
 And your tea set blue
 And your playhouse, too,
 Are things of the long ago;
 But childish trouble will soon pass by,
 There, little, girl, don't cry.

There, little girl don't cry;
 They have broken your slate, I know;
 And the wild, glad ways
 Of your school girl days
 Are things of the long ago;
 But life and love will soon go by;
 There, little girl, don't cry.

There, little girl, don't cry;
 They have broken your heart, I know;
 And the rainbow gleams
 Of your youthful dreams
 Are things of the long ago;
 But nature holds all for which you sigh;
 There, little girl, don't cry.

—James Whitcomb Riley.

A REGULAR ZOO

"Everybody in our family's some kind of an animal," said Bobby to the amazed lady visitor.

"What nonsense!" she exclaimed.

"Well," replied Bobby, "mother's a dear, my baby sister is mother's little lamb, I'm the kid, and dad's the goat."

The Inventor of "Do, Re, Mi"

In the year of 1022 Guido, the Monk of Arezzo, reduced the science of music to a fixed system, in the invention of an ascending, progressive scale: Do Re Mi Fa Sol La: using for the monosyllables of the solfeggio as a technical memory device, the first syllables of the lines of an ancient Latin hymn.

A small Italian encyclopedia thus summarily credits the invention of the musical scale, with the F and C clefs, and the six notes of the solfeggio (the Si, seventh of the scale, having been a later invention) to the genius of an obscure monk, who lived nearly 1,000 years ago.

Guido's claim to the invention of the notes, lines and spaces of the musical stave and of the clefs, is made in an antique parchment letter, dated 1024, written in Guido's own hand in ancient Latin script, as a dedication to his treatise on music, "The Micrologus." In this an explanation of his invention is set forth in the clearest terms, with the exact usage of the lines, spaces and clefs upon which the whole principle of the four-line stave depends. The dedication is addressed to his friend and fellow-monk, Fra Michael, and humbly asks: "Quid est quod me vides prolixis finibus exaltatum." (How is it that you see me so infinitely exalted?)

In the awakening of artistic things in the eleventh century, music also had its renaissance, and the discoveries of Guido were the products of studies based upon previous musical systems. Guido drew four lines of yellow, black and red, and on them marked his notes, each with a little dot with a hood

around it, indicating accurately one tone. All other tones were to be established in accordance with their positions, whether on a line or within the spaces between the lines. The principle having been established, the rule followed logically. The complete musical scale as described and explained by Guido was never used in its completeness until long after his death.

Guido was born, probably, in the year 992. Nothing is known of his parentage and but little of his life. Record and tradition dispute his birthplace, many small cities of Italy claiming him as a native. One walled city in Tuscany, ancient Arezzo, produces the strongest evidence of having been the scene of his great achievement and the place of his death in the year 1050.

Today a slow train creeps away each morning from Florence toward the great mountains of the Appenines and Arezzo, past the wide Florentine gates into a deep rock-ribbed, dark tunnel, out again into the sunshine, past countless green vineyards stacked sheer up along the mountain sides and climbs steadily upward, to the stone village of Arezzo.

In a splendid green circle a white, impressive statue rises suddenly in the midst of low palm trees. It is the figure of Guido. Gold letters, cut deep in the base of the monument, form the simple inscription: "Guido the Monk."

Few give a thought of Guido. Musicians use the tools of his labor, but not many of them among the multitudes of singers can tell who designed the system for them.

A December Party

"Merry Christmas" was the old English greeting shouted from window to street on Christmas morning. We have inherited many varied Christmas Customs from Europe. Our Santa Claus comes from Holland, the Christmas Stockings from Belgium or France. These and many others with the reunion of friends, the giving and receiving of presents, and the exchange of compliments are all part of the happy festivities.

Invitations are attractively prepared by using red ink on green paper or green ink on red paper. They may have little cut-outs of holly or mistletoe or perhaps little stickers pasted upon them as decorations, and should ask the guests each to bring a small present, not to exceed ten cents in value.

Decorations of Christmas greenery and red and green crepe paper should be festooned everywhere in the room and red and green bells hung about. Of course, the main item is the Christmas tree itself, and it should be covered with lights, but the other decorations are to be prepared and placed by the guests as part of the fun.

Each guest upon entering is given a card upon which has been pasted a Christmas seal of some variety. There should be only two of each variety of seal, and the two holding matching seals are partners for preparing the decorations for the tree. A number also appears upon this card which is the number of the table to which the holder of the card is assigned.

Christmas Tree Decorations. All the decorations for the tree should be placed on tables which have been numbered. There should be such things as popcorn, with needles and thread at hand for making popcorn string on one table. Bright red cranberries or pieces

of red crepe paper to be put together for festoons are found on another table. Another bears trays of steel filings, tinsel and ornaments, while another holds baskets of candy and small cakes wrapped in tissue paper or tinfoil to be placed in the tarlatan Christmas stocking.

The honor of dressing the tree with the decorations prepared by the guests will be determined by the winners of the following contests:

Snowballs. Players are divided into groups of about three couples each. They form circles. One player from each circle is given a white balloon and asked to step into the center of his circle. These players, while standing in the center of the circle blow up their balloons. The object of the game is to see which circle can keep its balloon up in the air the longest without taking more than one step away from the circle. The circle winning this contest will be among the helpers in decorating the Christmas tree.

Christmas Ties. Two lines face each other. A tie is given to the leader of each, one red and the other green. At a given signal each leader puts on his tie and ties it, turns and shakes hands with his neighbor on the right, then as quickly as may be he unties it and passes it to the person next to him. The line finishing first wins and may have the honor of helping with the tree decorating. (If the line is composed of too many for this purpose, the winners may divide up and try the contest again, thus narrowing the number down to a convenient size.)

Choosing Christmas Presents. After the tree is decorated the company sits down in a circle about the tree and each player in turn is allowed to choose two or three presents. The choice, how-

ever, is limited to articles which begin with the player's own initials. Thus Henry Selko might have for his Christmas cheer such things as hairpins and skates, while Mary Ann Janc would find herself choosing a motorboat, aeroplane and a jumping jack.

Refreshments. If desired the refreshments may be entirely contained in the tarlatan stockings and consist of cakes and candies or popcorn balls, with coffee or hot chocolate served cafeteria

style, or they may be served in the usual manner at tables with just candy and fruit in the Christmas stockings to be taken home as souvenirs.

SNPJ Appears. Now SNPJ arrives and distributes the gifts which have been brought by the guests and placed on the tree by the decorating committee. Music should accompany this ceremony and season's carols sung by a specially prepared group or by the entire company.

TEARS, IDLE TEARS

(Lord Tennyson.)

Tears, idle tears, I know not what they mean,
Tears from the depth of some divine despair
Rise in the heart, and gather to the eyes,
In looking on the happy autumn-fields,
And thinking of the days that are no more.

Fresh as the first beam glittering on a sail,
That brings our friends up from the underworld.
Sad as the last which reddens over one
That sinks with all we love below the verge;
So sad, so fresh, the days that are no more.

Ah, sad and strange as in dark summer dawns
The earliest pipe of half-awakened birds
To dying ears, when unto dying eyes
The casement slowly grows a glimmering square,
So sad, so strange, the days that are no more.

Dear as remembered kisses after death,
And sweet as those by hopeless fancy feigned
On lips that are for others; deep as love,
Deep as first love, and wild with all regret—
O Death in life, the days that are no more.

A NATION'S BUILDERS

Not gold, but only men can make
A people great and strong—
Men who, for truth and honor's sake,
Stand fast and suffer long.
Brave men, who work while others sleep,
Who dare while others fly—
They build a nation's pillars deep
And lift them to the sky.

—Ralph Waldo Emerson.

Dear Readers:

Contributions for this issue of the Mladinski List were so numerous, that I was forced to "cut them short" in every case. There were two reasons which determined this action, namely, lack of space and the publication of the usual "Index" on the last three pages. I hope that you will not be disappointed, but will instead cooperate with me whenever a similar situation arises and demands such action. I shall always endeavor to please one and all, under the present circumstances, to my best ability.

* * *

The December number of the M. L. is the last this year. The numerous letters I received from readers indicate plainly that the M. L. is received favorably everywhere. Since the July number, when I began editing this magazine, my sincere efforts had been to give you interesting reading matter which tends to lead you into the life of the wide world. I can sincerely say at the close of the year that I was always pleased on reading the many letters, and to see that there is so much interest for the M. L. among you young Slovenes in the different Slovene settlements.

If at all possible the January number of the M. L. will be issued on time, Jan. 1, and will make its appearance in new cover letters. Arrangements have been made to make a new design for the cover, leaving, of course, the name intact. We hope to have this work ready by the time the January number will have been prepared for the mail to be delivered into your respective homes, into your hands, our young Slovenes.

I wish you all very pleasant holidays and a happy, healthy New Year.

The Editor.

* * *

Dear Editor:

I am 14 years old and in the sixth grade in the Newcomer school. This is the first letter I am writing to the M. L.—We have here a good football team; we won 5 games and lost one.—I have 5 brothers and 2 sisters, and I have a pet cat and four pigeons

Martin Emil Zaksek,
Amend Uks, Uniontown, Pa.

* * *

Dear Editor:

This is my first letter to the M. L. I belong to lodge 540. I was born on Oct. 20, 1919. Now I am in the 4th grade in the Theodore Roosevelt school. I like to ride in a car. Recently I went to a wedding in Manville, 40 miles away from here. The bride was Rose Bomback and the bridegroom was M. Elesich.

John Pasarich,
710 McKinley st., Elizabeth, N. J.

Dear Editor:

I am 12 years old and in the 6th grade in school. I am a member of the SNPJ 11 years already. I like to read the M. L. and wish that it would come weekly.

Yours sincerely,

Emma Gorsha,
Box 14, Universal, Ind.

* *

Dear Editor:

I like to read the M. L. because it is so interesting. Our whole family belongs to the SNPJ, Lodge No. 118. I am 13 years old and in the 8th grade in school. The next time I will write in Slovene. If any members wish to write to me, here is my address:

Josephine Kovacic,
244 Logan street, Millvale, Pa.

* *

Dear Editor:

I enjoy reading the M. L. My brother and I are members of local SNPJ lodge. I am 11 years old and in the sixth grade in school. Lodge 447, SNPJ, had a "Vinska trgatev" and dance, and we all had a very good time. We thank the Scranton bunch for attending our dance. I think I am the first member to write to the M. L. from here. There are 25 members, boys and girls, here. So, wake up and write to the M. L. Wish some of the members would write to me. Yours truly,

Helen Hauptman,
210 Pine st., Nanticoke, Pa.

* *

Dear Editor:

I belong to the lodge 117, SNPJ, and this is my first letter to the M. L. I am 10 years old, and in the 5th grade in school. My father is teaching me to write in Slovene and I am glad about it. I know how to read in Slovene too. I wish some members would write to me.

Steffie Kaferle,
Box 95, Yukon, Pa.

* *

Dear Editor:

Although this is my first letter to the M. L., I decided to write more often from now on. I am in the 4th-A grade in school and am 9 years old. I have a brother and two sisters, and we all belong to the SNPJ. As this is my first letter I really don't know what to write about, so I'll close, with best regards to all junior members of the SNPJ.

Sincerely yours,

Mildred Melich,
1419 Third ave., Arnold, Pa.

* *

Dear Editor:

I am really ashamed to admit that I have not written to the M. L. for a long time, but I like to read it.—About two months ago we had here a great exposition in the Slovene

National Home on St. Clair ave. Many gifts and worthy prizes were given away then. Two Slovene girls were singing, Josephine Lausehe and Mary Udovich.

I attend Addison Junior high-school and am in the 9th grade. Recently we had a carnival at which we made \$1,000 and over 4,000 people attended it. Sincerely yours,

Marie Mahne,
7508 Donald ave., Cleveland, O.

* *

Dear Editor:

I am 12 years old and am in the 7th grade in school. Since there are not very many letters from La Salle, Ill., I decided to send one to the M. L., and this is the first. I am very glad when the M. L. comes, and I wish it would come more often. This is all I am going to write for this time. I wish some of the girls would write to me.

Emma Hauptman,
R. F. D. No. 3, La Salle, Ill.

* *

Dear Readers—

Here is the story continued from last month.

THE MYSTERY OF THE DIAMOND NECKLACE

The next day Nick got a telephone call from the lawyer in the town from which he had just returned. The message he received was that he needn't go back as the case was settled.

Nick was overjoyed, so he went to his room and put on his riding clothes and left with his horse, "Silvermane." Shirley saw him as he rode past her window, and she got ready and followed him on her horse "Lady Windsor."

In the meantime, Harold Rodgers, Nick's unknown friend, who was in with Don's crooks, took the necklace from its hiding place and put it in the pocket of Don's riding clothes. Don thinking the necklace to be safe in its hiding place put on his riding outfit and took a short cut for the main highway. He saw Nick and he followed him. Don did not see Shirley as he kept a good distance from them.

Nick turned off on to a side road and went down a small lane. Don waited on the highway until Nick was a good distance away, and after awhile Don too went down the lane. Shirley did not see them cut off down the side road, so she kept riding slowly along the main highway.

After Nick and Don had rode for about a mile, Don galloped up beside Nick.

"Give me the necklace, you crook," demanded Don. Nick looked up in amazement and Don answered, "You know very well what necklace," Don said sarcastically.

Nick pulled Silvermane to the side of the road and said, "But really, I don't know what are you talking about."

Don pulled out a gun and said, "Hands up or I'll shoot."

Shirley by this time was approaching the two men in surprise. Nick knocked the gun from Don's hands and began tussling with him. They did not see Shirley who was now behind them. Shirley grabbed Don so as to get him away from Nick, but Nick who did not notice her, hit Don and knocked him with Shirley off the road, down an immense cliff. Nick watched them and from out of Don's pocket fell the necklace.

(To be continued)

Karolina Krantz, 158 Main St.,
Franklin Boro, Conemaugh, Pa.

Dear Editor:

I seldom see a letter from Franklin, Kans. I can hardly await the M. L., and I am always the first in our family to read it.

I hope that some of the members would write to me.

Anna Cukljati,
Box 133, Franklin, Kans.

Dear Editor:

It's been a long time since I've written, but I wish you would publish this letter, so that Rose Crawley would see it. She didn't write to me for a long time. I miss her letters. Would also like to hear from Tillie Dolenc, Christine Sernel, Rose Hribar, and Mary Kozole. I am enclosing two snapshots, one of myself and one about "Ljubljana Fair." Below is my snapshot.

I wish some members would write to me.

Yours truly,

Sophie Klemen,
16119 Waterloo rd., Cleveland, O.

Dear Editor:

This is my first letter to the M. L., although I had intentions to write before, but I couldn't get started. From now on I hope I'll succeed in writing to the M. L. every month, because we all like the magazine very much.—I am a sophomore in high-school and am 15 years old. I wish some of the members would write to me, as I will gladly answer their letters. Best regards to all.

Respectfully yours,

Anna Ambrozic,
Box 286, Moon Run, Pa.

Helen Zevnik, of La Salle, Ill., sent in an interesting story called "Jenny Lind, the Swedish Singer." Space permitting, it will be published next month.

* *

Mary Bruder (Indianapolis, Ind.) writes that she enjoys reading the Mladinski List and wishes it would come every week.

* *

Anne Mae Moxin (Perryopolis, Pa.) has been reading the M. L. for a long time and likes it very much. She is 13 and in the 8th grade, has two brothers, John and Mike. She can read in Slovene but can't write.

* *

Mary Shiltz (Willard, Wis.) is very much interested in the magazine. She has a brother and a sister, and the whole family belongs to the SNPJ. She promises to send in a few cooking recipes.

* *

Frank Hafner Jr. (Louisville, Colo.) thinks that "the M. L. is getting to be a great magazine, because so many boys and girls write Slovene letters and finds so many interesting stories in it." Working conditions are not so good there. He enjoyed Joe Hochevar's story in the November number. Frank likes his school work, particularly the elementary science.

* *

Angelina Paver (Joliet, Ill.) is 10 and in the 5th grade, has 2 sisters and one brother; she is the youngest in the family of six, all members of the SNPJ, Lodge 189. She likes the magazine.

* *

Dear Editor:

I find the M. L. very interesting and wish it would come every week. Our whole family belongs to the SNPJ, lodge 540. My father works for Standard Oil Co. I will be 13 years old on December 25. I am in the 7th grade in the Junior high-school. Yours truly,

* *

Mary Pasarich,
710 McKinley st., Elizabeth, N. J.

Josephine Mastnock of Washington, Pa., 1000 Sumerlea ave., sent a joke about a Scotchman, and adds that she likes the M. L.

* *

Dear Editor:

I was very glad to see my letter in the M. L. I received a few letters from Goldie Suvada and from Matthew Stimoi. I am in East high-school in the 8-A class. I wish some members would write to me.

Anna Paul,
442 Wellington ave., E. Acron, O.

Dear Editor:

Our school started Sept. 2, and I am in the 8th grade in school. I hope I'll graduate this year. (Thank you for the riddle and poem.—The Editor.)

Josephine Ruper,
Box 1274, Uniontown, Pa.

* * *

Dear Editor:

After reading the most delightful M. L. for a long time, I decided that it was about time I should send my appreciation to the readers for their riddles, stories, etc.—I live in the city of Tacoma for the last eleven years. It certainly is a beautiful city, and if you readers ever get a chance to come here for a visit, I will be more than glad to help you in having a time worth remembering. Now, don't forget.—I am sixteen years old and would like to correspond with boys and girls of the same age. (Thank you for the joke.—The Editor.)

Frances Lilian Kukulan,
3224 No. 32 st., Tacoma, Wash.

* * *

Dear Editor:

This is the second time that I am writing to the M. L. I am 14 years old. I have five sisters and two brothers and we all belong to lodge 64, W. Newton, Pa.—I wish some of the boys and girls would write to me.

Yours truly,
Louise Kosik, Box 3, Smithdale, Pa.

* * *

Dear Editor:

I have written almost everything I knew in my first letter. Now I shall tell you about my life. I was born in Penna, then we moved to W. Va., and now we are in Ohio, where I like it very much. I enjoy reading the M. L. and am the first one to read it almost every time we get it.—I like very much the story "The Mystery of the Diamond Necklace." Stories of that kind are very interesting. I hope everyone else likes it.

Nellie Valenchick,
195 14th street, Barberton, O.

* * *

Dear Editor:

I haven't seen a letter in the M. L. from here recently, so I decided to write one. This is my first attempt to write, but now I will try to write every month.—There are seven in our family, and we all belong to the SNPJ, lodge 87. I enjoy reading the M. L. I wish more boys and girls from Herminie would write to the M. L.

Rose K. Batis,
Box 287, Herminie, Pa.

* * *

Dear Editor:

I am writing a letter to the M. L. for the first time. There are seven in our family. I am 12 years old and in the 6th grade in school.

(Thanks for the riddle and poem.—The Editor.) **John Chadez,** Homedale, Idaho.

* * *

Rosie Mary Mihelcic of Blaine, O., Box 304, has sent a November poem which was too late for that number of the M. L. It was written, she says, by Alice Cray.

* * *

Dear Editor:

I like the M. L. very much and enjoy reading the many interesting letters in it.—I have good teachers in school. We have a school paper called the "Washington Winner." All the pupils can write for it. We have many clubs in our school. We also have a banking system. This year I am in the "Dramatic Club." We often give plays.—I wish more members would write to the M. L.

Yours sincerely,
Mary Mogl, 4822 17th ave., Kenosha, Wis.

* * *

Dear Editor:

Here we have a football team and a baseball team. Girls have their own team, too.—I like to read the M. L. because there are so many interesting stories in it, in Slovene and in English. (Thank you for the story "The Lambkin."—The Editor.)

Best regards to all brothers and sisters of the SNPJ. **Violet Beniger,** Export, Pa.

* * *

Dear Editor:

This is my first letter to the M. L. My brother John and I both belong to the SNPJ. We have a new baby sister, Louise, who will also join the SNPJ soon. (Thank you for the joke.—The Editor.)

Yours truly,
Margaret Barbish,
348 W. Flora ave., Akron, O.

* * *

Tom Sibalicky of Massilon, O., sends his first letter in which he says he enjoys reading the M. L. He likes stories and jokes and also poems. Tom sends two jokes but these cannot be published in this issue. We wish he would write some more.

* * *

Dear Editor:

I was pleased to see my letter in the M. L.—I have seven school books: history, geography, grammar, arithmetic, spelling, civics, and reading. We also have writing and art.—I would like if Sis. Frances Kochevar from Wyoming would write to me, also some other members.

Best regards to all the sisters and brothers.
Rose J. Beniger, Export, Pa.

* * *

Matt. Rebich of Braeholm, W. Va., writes that thru the M. L. he found his long lost cousin who sent him a letter of which he was very glad. He hopes the M. L. would come

weekly. He likes the many interesting stories, poems and also jokes. His family recently moved to Braehalm, W. Va., Box 98, from Leslie. Now they live near their local lodge of the SNPJ. He wishes some of the members would write to him.

* *

Annie Schaffer of Cuddy, Pa., Box 281, writes that there are four children in the family and all belong to the lodge No. 6 SNPJ. She is including a little story called "The Play-mate." Perhaps we will publish it latter on, space permitting.

* *

Thomas Zordani of Mullberry, Kans., is 13 and in the 6th grade in school. Their family consists of ten and all are members of Lodge No. 65. One of his sisters is married; one brother is in Chicago; his cousin Frank is employed in the main office of the SNPJ. Tom likes the M. L. very much.

* *

Veronica Naglich of Dunlo, Pa., Box 308, thinks the M. L. is a wonderful magazine. Five of their family belong to the SNPJ. She is in the 6th grade in school. She would like if some of the members would write to her.

* *

Mary Stroy of Indianapolis, Ind., is 13 and goes to technical high-school, and is a member of lodge No. 34. She likes the M. L. She received many letters from Mary Lovshin of Aspen, Colo.—Mary's brother Sylvester Stroy also writes to the M. L. and likes it. He is 14 and also goes to high-school. He has two brothers and one sister. He can read a little in Slovene, but can't write.

* *

Anton Zgonc, Westm'd City, Pa., Box 58, thinks the M. L. is "a great mazagine for the young Slovenes. Thru this magazine one can easily learn how to write, read and talk in Slovene." He received six letters from different brothers and sisters, and is proud of them. He wishes all the brothers and sisters a merry Xmas and a happy New Year.

* *

Joe Marinac, El Moro, Colo., Box 37, writes they had their first snowstorm this year on Oct. 29. An average of 8 inches of snow fell, he says. Joe wishes all the members a merry Xmas and a happy New Year.

* *

Violet Beniger, Export, Pa., has sent a long story called "Life on the Farm." Space permitting it will be published next month.

* *

Mary Knaus of Traunik, Mich., sends a poem and adds that she likes the magazine. She'll write more next time.

Josephine Minerich, St. Louis, Mo., 2707 So. 9th st., sends in her first letter. She is 13 and in the 8th grade. There are 8 in the family, all members of SNPJ.

* *

Blanche Kosrog, Milwaukee, Wis., 1249 So. Pierce st., enjoys reading the M. L. She is 13 and in the 9th grade; belongs to lodge No. 16. She sends a few jokes.

* *

Angela Mikulich of Trenary, Mich., is 12 and in the 7th grade. This is her first letter.—Mary Mikulich, Angela's sister, sends a poem entitled "Mladinski List." We shall try to print it next month.

* *

Mary Lampe of Grand Haven, Mich., 1452 Pennoyer ave., is learning to read Slovene. She is in the 6th grade in school.

* *

Veronica Palcic, Washington, Pa., 910 Sycamore st., writes her first letter to the M. L. She is 12 and in the 6th grade at Clark school. Their family of 5 belong to lodge No. 251. She likes the M. L.

* *

Mary Mihelcic, Blaine, O., Box 304, writes her last letter to the M. L. this year. Lodge No. 13 of Bridgeport, O., will hold a dance on Dec. 24, she says, and all the children will have a Santa Claus.

* *

Agnes Ostanek, Traunik, Mich., sends another letter for this issue and includes two little poems which may appear in the M. L. later.

* *

Mary Mikulich of Trenary, Mich., writes that she likes to read the M. L., and sends a poem entitled "In October." But as it was too late both for the October and November number of the M. L., we cannot publish it in the December number, either. The Editor thanks her for her kindness and hopes that she will write again.

